

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УСТАВНОМ СУДУ

БЕОГРАД
НЕМАЊИНА 26

ПОДАЦИ О ПОДНОСИОЦУ:

_____ (ИМЕ И ПРЕЗИМЕ)
_____ (АДРЕСА СТАНОВАЊА)
_____ (ЈМБГ) _____ (КОНТАКТ ТЕЛЕФОН)

ПОДАЦИ О ПУНОМОЋНИКУ: (ако је ангажован)

На основу члана 148. став 2. Устава Републике Србије, члана 99. став 1. у вези са чланом 8. став 1. Закона о Уставном суду и члана 67. Закона о судијама („Службени гласник Републике Србије“, број 116/09) подносилац благовремено подноси:

ЖАЛБУ УСТАВНОМ СУДУ

против Одлуке Високог савета судства

број: 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године

у делу става 1. изреке којим је подносиоцу жалбе престала судијска дужност 31.12.2009. године.

УВОД

Пре него што је добио побијану одлуку о престанку судијске дужности, подносилац је поднео Уставну жалбу Уставном суду против акта и радњи Високог савета судства (у даљем тексту: ВСС) којим је подносиоцу престала судијска функција на основу Одлуке о избору судија на сталну функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“ број 106/09 од 17.12.2009. године). Дакле, предмет наведене уставне жалба и жалбе Уставном суду која се подноси овим актом, разликују се.

Све и да није тако, с обзиром на редослед подношења ових правних лекова и на одредбу члана 148 став 2 Устава којом је прописано да одлуку о престанку судијске функције доноси ВСС, да против ове одлуке судија има право жалбе Уставном суду и да изјављена жалба искључује право на подношење Уставне жалбе, а не и обратно, ова два правна лека подносиоца се не искључују.

Из образложења побијане одлуке произлази да је ВСС такву одлуку донео пошто подносилац жалбе није изабран за судију у поступку општег избора судија, јер је ВСС утврдио да подносилац кумулативно није испунио услове за избор у суд/судове за које је конкурисао, а који су прописани Одлуком о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова („Службени гласник РС“ број 49/09 од 03.07.2009. године, у даљем тексту: Одлука о критеријумима и мерилима).

Подносилац се у време расписивања огласа, доношења одлуке о избору судија, као и у време доношења оспорене одлуке о престанку судијске дужности, налази/ла/о на судијској функцији у складу са новим Уставом, пошто је чланом 100. став 4. Закона о судијама („Службени гласник РС“ број 116/08) прописано да се за судије које се налазе на судијској функцији, а које су изабране по раније важећим прописима, првим избором сматра избор на дужност судије у складу са раније важећим законима. С обзиром да се подносилац налазила/о на судијској функцији у складу са новим Уставом, ВСС је у поступку општег избора, суштински одлучивао о престанку подносиоцеве судијске функције, јер је чланом 100 став 1 Закона о судијама прописано да судијама које нису изабране у складу са тим законом судијска функција престаје.

На исти закључак указује и Венецијанска комисија у свом Мишљењу број 528/09 од 12-13. јуна 2009. године у коме наводи да би „с обзиром на изузетну природу реизбора, **сваког постојећег судију са сталном функцијом (било да се пријављује или не за реизбор) требало разрешити једино путем образложене одлуке, против које се може поднети жалба суду...** Поред тога, **треба обезбедити да ова жалба буде заиста делотворна, што би омогућило Уставном суду да се бави чињеницама у сваком предмету.**“ – параграф 40. „Венецијанска комисија би желела да подвуче значај очувања претпоставке да **постојећи судија испуњава критеријуме**, јер би се иначе појавила могућност да постојећи судија који је стручан, а који није учинио ништа неприкладно буде разрешен или неизабран просто због тога што постоји стручнији кандидат – то није у складу са принципом независности судства.“ – параграф 57 (болдирања су оригинална).

Из тих разлога поступак који је претходио оспореној одлуци за подносиоца није био поступак избора на судијску функцију, на којој се он већ налазио, у складу са чланом 100 став 4 Закона о судијама, већ поступак утврђивања разлога за престанак судијске функције, па се и сви пропусти у том поступку у односу на подносиоца појављују као пропусти у поступку престанка судијске функције.

Жалба се изјављује због:

1. битне повреде одредаба поступка
2. погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања
3. погрешне примене материјалног права
4. повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Образложење

1. Високи савет судства је објавио оглас за избор судија у судовима опште и посебне надлежности у Републици Србији у „Службеном гласнику РС“, број 52/09 од 15.07.2009. године.

2. Подносилац жалбе (у даљем тексту: подносилац) је благовремено поднела/о пријаву за _____ (навести судове за које је поднета пријава).

3. У тренутку подношења пријаве подносилац је била/био судија на сталној судијској функцији у _____ (навести назив суда), у _____ (навести врсту послова, односно назив одељења у коме је подносилац обављала/о судијску функцију).

4. Подносилац је судија бирана по ранијим прописима, пошто је за судију први пут изабрана **28. децембра 1988.** године и од тада је непрестано вршила сталну судијску функцију. (судијска функција јој је постала стална након реизбора спроведеног у складу са чланом 8 Уставног закона за спровођење Устава РС („Службени гласник РС“ 1/90, 18/91, 41/91, 59/91, 63/91, 9/92, 50/92, 70/92, 77/92 и 20/93. важи за оне биране пре 1992. године)

5. Подносилац је испуњавао све услове да буде биран за судију, односно није било услова да му престане судијска функција, пошто је одредбом члана 13. Одлуке о критеријумима и мерилима прописано да се претпоставља да је судија који је биран по ранијим прописима и који у време избора врши судијску дужност, а пријавио се за избор у суд исте врсте, односно истог степена, испуњава критеријуме и мерила из ове одлуке. Будући да је подносилац конкурисао, осим за судију

(навести судове вишег степена у које је/ако је подносилац конкурисао) истовремено и за судију _____,

који је/су суд/судови, односно одељење суда, исте врсте, односно истог степена, у коме је до тада био/била судија, сматра се да подносилац испуњава критеријуме и мерила из наведене Одлуке.

6. У случају укидања суда или претежног дела његове надлежности, судији не престаје функција гашењем суда у коме је обављао судијску функцију, у складу са чланом 150 Устава. У том случају судија наставља да обавља функцију у суду истог или приближног степена, односно у суду који је преузео надлежност за области у којима је судија до тада обављао судијску функцију, без обзира какав је назив тог суда. Зато је уставна дужност ВСС, у складу са наведеном уставном одредбом, да изврши премештај судија из судова који се укидају или губе претежни део своје надлежности, у новоосноване или судове који су преузели њихову надлежност. Како је подносилац обављала судијску функцију у другостепеном одељењу Окружног суда, требало ју је преместити (изабрати) у Апелациони суд.

7. Међутим, подносилац није (ре)изабран/а, јер у Одлуци о избору судија на сталну функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“, број 106/09 од 17.12.2009. године), која не садржи образложење, супротно члану 50 став 5, у вези са чланом 107 Закона о судијама, није наведено њено/његово име.

8. Да јој/му је престала судијска дужност, односно да је фактички разрешен/а, подносилац је обавештен/а побијаном одлуком од 25. децембра 2009. године која, осим констатације о престанку судијске дужности са 31. децембром 2009. године и списка од 837 имена досадашњих судија на 15 страна, садржи само паушално образложење, на страни и по, истоветно за све досадашње нереизабране судије, са констатацијом да је лицима са наведеног списка престала судијска дужност пошто нису испунили услове за избор у суд за који су поднели пријаву, предвиђене у члану 45 Закона о судијама и чл. 1, 13 и 14 Одлуке о критеријумима и мерилима.

9. Како ВСС није изабрао подносиоца за судију у судове у које је конкурисао, а у којима је остало још упражњених судијских места, то је очигледно да је нашао да је постојала сумња да испуњава критеријуме и мерила за избор судија и да је та сумња доказана.

БИТНЕ ПОВРЕДЕ ПОСТУПКА

10. Поступак који јој је претходио и одлуку о оспорену одлуку је донео орган који није ни конституисан нити је одлучивао у саставу прописаном Уставом и Законом о Високом савету судства. У поступку је начињено толико битних повреда да правно нити је дозвољено, нити је могуће занемарити их покушајем испитивањем правилности и потпуности чињеничног стања и правилности примене материјалног права у сваком појединачном случају, па и у случају подносиоца.

11. ВСС се конституисао 06.04.2009. године у непотпуном саставу, без три члана: адвоката, професора правног факултета и једног судије. Орган

чије постојање предвиђа устав може се конституисати у непотпуном саставу само ако је таква могућност прописана законом, на несумњив и јасан, изричит начин (на пример, Уставним законом за спровођење Устава је предвиђена могућност конституисања Уставног суда у непотпуном саставу). Уставни закон и Закон о ВСС не садрже одредбу која би омогућавала конституисање ВСС у непотпуном саставу. Ови прописи такође не упућују на неке друге одредбе које би се аналогно могле применити, нити уопште регулишу поступање у ситуацији која би могла да настане неизбором неког члана. Штавише, одредба члана 17. став 1. Закона о ВСС прописује да Савет доноси одлуке већином гласова свих чланова.

12. Овако противуствано и незаконито поступање није отклоњено избором преосталог судије почетком маја 2009. године, нити избором адвоката крајем октобра 2009. године, када је процес реизбора био већ при крају, а сви општи правни акти ВСС који утичу на статус судства и судија већ били донети: Пословник ВСС и Одлука о потребном броју судија (објављени у „Службеном гласнику РС“, број 43/09 од 05.06.2009. године), као и Одлука о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова (објављена у „Службеном гласнику РС“, број 49/09 од 03.07.2009. године). Представник из реда професора правног факултета није још увек изабран, па је цела једна друштвена групација за коју је уставотворац сматрао нужном да буде представљена у ВСС, искључена из његовог рада приликом решавања о најзначајнијим питањима реформе судства, супротно одредби члана 153. Устава. Због тога није било ни услова да ВСС у таквом саставу ради и доноси одлуке, па ни Одлуку о избору судија од 16.12.2009. године, као ни оспорену Одлуку од 25. 12. 2009. године.

13. Најзад, ВСС је озбиљно довео у сумњу сопствену непристрасност, услед чињенице да је у спроведеном поступку избора судија за судове за које је конкурисао подносилац, одлучивао о кандидатима међу којима су су, између осталог, били и Владимир Месаровић, син Нате Месаровић, председнице Високог савета судства, Драгица Савељић – Николић, супруга Младена Николића, члана Високог савета судства, које је и изабрао на судијску функцију, те Миљана Стојковић, до 2008. године сарадница у адвокатској канцеларији Бошка Ристића, члана ВСС, Милорад Тешић адвокат из канцеларије Дејана Ћирића, члана ВСС, које је предложио за избор и који су и изабрани за судијску функцију, као и више лица који су у сродничким и пријатељским односима са адвокатима који раде у истој адвокатској канцеларији са члановима ВСС Бошком Ристићем и Дејаном Ћирићем (између осталих, Тонио Ранковић, Тања Ристић, Драгана Живадиновић). Јавности није предочено, мада је то тражено, да ли су се ови чланови ВСС изузели приликом одлучивања о наведеним лицима и да ли се о тим кандидатима гласало јавно (члана 31. став 2. Пословника ВСС), у присуству наведених чланова ВСС, или се гласало тајно. Такође, јавност није обавештена ни да ли су се чланови ВСС, због сукоба интереса и утиска пристрасности, изузимали из разматрања свих пријава и гласања о свим осталим кандидатима који су конкурисали за судове у које су изабрани њихови сродници и пријатељи.

Доказ: 1) Увид у Одлуку о избору судија у судове опште и посебне надлежности ("Службени гласник Републике Србије", број 106/09 од 17.12.2009. године);

2) увид у биографије наведених лица и осталу њихову документацију која се налази код ВСС

3) Захтев Друштва судија Србије Високом савету судства за доставу података од 30.12.2009. године

4) Решење Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности од 9. 2. 2010. године којим је усвојена жалба Друштва судија Србије и наложено ВСС да поступи по захтеву Друштва судија Србије од 30.12.2009. године

14. ВСС је, одредбом члана 5. свог Пословника, одредио да су седнице ВСС затворене за јавност, а одредбом члана 12. тач. 4. и 5. да су чланови ВСС дужни да чувају тајност података које је ВСС одредио тајним или који су по закону службена тајна, као и да не откривају информације које се односе на доношење одлука ВСС. Дакле, осим Одлуке о избору судија и побијане Одлуке о престанку судијске функције, све друге одлуке и поступци ВСС су остали затворени за јавност. На овај начин, ВСС је поред опште, искључио и страначку јавност, чиме је у потпуности онемогућио подносиоца да учествује у поступку.

15. ВСС није подносиоца жалбе обавестио о постојању било какве сумње у његову стручност, достојност и оспособљеност, није му омогућио увид у доказе на основу којих је закључио о постојању сумње у то и доказе на основу којих је закључио да други кандидати испуњавају те услове, нити му је омогућио да се изјасни о чињеницама на основу којих је ВСС закључио о његовој стручности, достојности и оспособљености, као ни да достави доказе који подносиоцу иду у прилог. И на овај начин ВСС је онемогућио подносиоца да учествује и да расправља у поступку.

16. Имајући у виду да је у случају престанка судијске функције и Уставом (члан 148 став 2) и Законом о Уставном суду (члан 99 став 1) гарантован правни лек - жалба Уставном суду и да је одредбом члана 17. став 2. Закона о ВСС прописано да одлука ВСС против које је дозвољен правни лек мора бити образложена, морала је да буде образложена и оспорена одлука - јасним, конкретним и индивидуализованим подацима у односу на сваког судију коме је престала судијска функција, па и у односу на подносиоца.

17. Оспорена Одлука се, међутим, односи на 837 незабраних судија за које се констатује да им је престала судијска дужност са 31.12.2009. године пошто кумулативно не испуњавају прописане критеријуме. Она се не односи на подносиоца, који се пријавио на оглас засебном, а не заједничком, пријавом. Одлука је чак и заведена под истим бројем предмета. У њој нису садржани конкретни разлози због којих подносилац није изабран за судију, већ се на уопштен начин описује поступак рада ВСС, при чему се избегава било какво навођење чињеница о подносиоцу и о разлозима због којих он није изабран/а. Закључак доносиоца да свих 837 судија чија су имена наведена кумулативно не испуњавају прописане

критеријуме, није поткрепљен ниједним конкретним разлогом којим се он руководио приликом одлучивања.

18. Уосталом, персонални досије подносиоца, као и осталих кандидата, осим личног листа, пријаве и статистичких података о раду подносиоца, приказаних супротно одредби члана 40 став 2 Судског пословника о ефективном радном времену судије и Упутству ВСП, не садрже било какве друге податке. Посебно не садрже записнике о седницама ВСС на којима је одлучивано о подносиоцу, нити одлуку о рангирању подносиоца и осталих кандидата који су конкурисали за исти/исте суд/судове као и подносилац. Околност да у персоналним досијеима недостају овакви подаци делимично објашњава зашто разлози о тим битним чињеницама нису наведени у оспореној одлуци.

19. ВСС је донео Одлуку о избору судија на сталну функцију у судовима опште и посебне надлежности дана 16.12.2009. године, а оспорену Одлуку о престанку судијске дужности дана 25.12.2009. године. Стога није јасно да ли су пријаве судија којима је оспореном одлуком престала судијска дужност и њихов рад уопште били предмет разматрања приликом доношења одлуке о избору од 16.12.2009. године. Јер да јесу, оспорена одлука о престанку судијске дужности би морала да буде донета истог датума када и одлука о избору судија на сталну функцију.

20. Оспорена одлука не садржи поуку о правном леку. Шта више, праћена је јавним изјавама чланова ВСС да нереизабране судије немају право на правни лек против оспорене Одлуке, што је супротно одредбама члана 148 став 2 Устава и члана 99 став 1 Закона о Уставном суду.

21. Иначе, ВСС није поступио по захтеву подносиоца да му достави потребне податке, супротно Закону о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Упркос јавним обавештењима да заинтересоване судије могу да изврше увид у своја досијеа, ВСС није обезбедио услове да се тај увид заиста и оствари у року за изјављивање ове жалбу. Уместо тога, нереизабране судије, па и подносилац, били су изложени безуспешним покушајима да сатима и данима покушавају да добију телефоном службу ВСС, у којој се или нико није јављао или су телефонске линије биле непрекидно заузете. Чак ни они који су се због тога одлучили да лично дођу у Београд из својих места широм Србије, па и подносилац, нису стигли даље од портирнице зграде у Немањиној 22 – 26. И тиме је ВСС онемогућио подносиоца да учествује и расправља у поступку и да изјави ефективни правни лек против побијане одлуке.

22. Дакле, одлука не садржи разлоге о битним чињеницама, посебно оне о постојању и доказаности сумње да подносилац не испуњава прописане критеријуме, подносиоцу није омогућено да изврши увид у доказе на којима је ВСС засновао своју одлуку, нити је јасно на којим је доказима ВСС засновао своје одлуке за више хиљада кандидата, па и за подносиоца. И оно мало разлога који су наведени, оскудни су, нејасни, противречни и неиндивидуализовани. Зато одлука има недостатке због којих се не може испитати њена правилност и законитост.

ПОГРЕШНО И НЕПОТПУНО УТВРЂЕНО ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ

23. Поново указујући на констатацију из параграфа 10 ове жалбе да бројне битне повреде поступка онемогућавају даље испитивање ове одлуке, подносилац указује на следеће недостатке Одлуке о критеријумима и мерилима који, сами по себи, учвршћују закључак да чињенично стање никако није могло да буде утврђено ни правилно ни у потпуности. Пре свега, мора се имати у виду да је Одлуком о броју судија у судовима („Службени гласник Републике Србије“, број 43/2009 од 05.06.2009. године) ВСС смањио број судија са преко 2400 на 1838, дакле за око 600, односно за 1/4. Не сме изгубити из вида да о овој чињеници од огромног значаја Венецијанска комисија није била обавештена, иако је управо у то време анализирао Нацрт критеријума и мерила за избор судија и председника судова у Србији, и о томе усвојила Мишљење број 528/09 од 12 - 13 јуна 2009. године. Са тим у вези, Одлука о критеријумима и мерилима не садржи решење за ситуацију која је по свој прилици настала, да већи број постојећих судија (од утврђеног броја од 1838) задовољава све критеријуме и мерила за (ре)избор. Такође, Одлука о критеријумима и мерилима, супротно мишљењу Венецијанске комисије, не дефинише **какву тежину треба приписати различитим елементима за вредновање судија**, односно **вредносну скалу којом би се обухватили различити критеријуми**, не чини мерљивим и поузданим поједине критеријуме, посебно достојност (овај критеријум би требало применити само тамо где су доказане конкретне чињенице и где је судија на које се односи прошло кроз дисциплински поступак који није обустављен – параграф 39 Мишљења 528/2009 Венецијанске комисије), нити садржи методе оцењивања и поређења кандидата са сталном судијском функцијом међусобно и са осталим кандидатима који конкуришу за виши суд или по први пут конкуришу на ову функцију.

24. Уосталом, садржина персоналних досијеа, изјава председнице ВСС од 15.1.2010. године у емисији Јавног сервиса „Шта радите бре“ да судије нису рангиране, констатације у више дописа ВСС нереизабраним судијама, као и записник Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број: 164-02-1/2010-06 од 10.2.2010. године поткрепљују закључак да рангирање кандидата из реда судија ни није вршено, нити да су утврђене просечне статистичке вредности резултата рада (за судове у којима су кандидати обављали судијску функцију, или за све судове исте врсте и степена у Србији), које би били оријентирани за поређење резултата рада судија и доношење закључака о евентуалној сумњи да неки од судија не испуњава прописане критеријуме, као и за њихово градирање приликом одлучивања о томе да ли ће неке од њих, и коме, престати судијска функција. Коначно, чињеница је да су у персоналним досијеима оних малобројних судија којима је омогућено да изврше увид у њих, па је за претпоставити да је такав случај и код подносиоца, садржани статистички подаци о резултатима рада тих судија

који се битно разликују од оних које су судије званично добијале у својим судовима.

25. Одлука о критеријумима и мерилима садржи претпоставку да судија биран по ранијим прописима испуњава критеријуме и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности (члан 13. став 2. Одлуке). Ова претпоставка је оборива само уколико постоје разлози за сумњу да кандидат није показао да је стручан, оспособљен или достојан. Ставови 3, 4, 5 и 6 члана 13 Одлуке о критеријумима и мерилима прописују када се сматра да кандидат није испољио довољан ниво стручности, оспособљености или достојности, што представља разлоге за сумњу у његову стручност, оспособљеност и достојност. Тако се сматра да кандидат није испољио довољан ниво стручности ако је у последње три године имао укинutih одлука знатно изнад просека суда у коме врши судијску дужност, а да није испољио довољан ниво оспособљености ако у последње 3 године није завршио број предмета који је одређен Мерилима за оцену минимума успешности вршења судијске дужности која ће се привремено примењивати до дана почетка примене одредаба чланова 21 – 28 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 80/05 од 20.9.2005. године, у даљем тексту: Мерила) или ако се застаревање кривичног поступка може приписати очигледном пропусту кандидата. Разлози за сумњу у достојност постоје ако је у поступку пред Великим персоналним већем утврђено да судија обавља друге послове и службе који су неспојиви са судијском дужношћу. Дакле, уколико је кандидат испољио довољан ниво стручности, оспособљености и достојности, у смислу члана 13 наведене Одлуке, јасно је да не постоји сумња да испуњава критеријуме и мерила, па нема места даљем спровођењу поступка у смислу члана 14 исте Одлуке.

26. Мерилима, на чију примену упућује Одлука о критеријумима и мерилима, оцена стручности рада (члан 3) врши се на основу броја решених предмета у месецу у основним материјама, према коефицијенту ажурности. **Резултати рада** судије се, наравно, рачунају **према ефективном радном времену судије**, односно времену у коме је судија заиста радио у току извештајног периода (без боловања, одсуства и сл.) сагласно члану 40 став 2 Судског пословника („Службени гласник РС“ број 65/03) важећег у време вршења судијске функције (2006 - 2008) и доношења Одлуке о избору, односно престанку судијске дужности. Основни критеријум за оцену квалитета рада судија је проценат укинutih, потврђених и преиначених одлука у односу на број размотрених одлука у вишем суду (члан 12). **У другостепеном, односно окружном суду,** судија има задовољавајући квалитет (члан 13) ако број укинutih одлука не прелази **20% за окружни суд у другостепеној грађанској материји.** Истовремено, број решених предмета по судији треба да обезбеди **тримесечни** коефицијент ажурности предмета у раду по судији **у другостепеном грађанском одељењу** или да судија реши најмање **20 парничних** предмета месечно (члан 7).

27. **Коефицијент ажурности** (количник нерешених предмета у посматраном периоду и просечног броја примљених предмета у истом периоду) и минимални број предмета који се очекује да га судија реши

месечно - „норма“, примењују се алтернативно, дакле, имају подједнак значај приликом оцене стручности, односно оспособљености, судије. Разлог за алтернативну примену ових мерила је тај што на коефицијент ажурности утичу околности које не зависе од рада судије¹ и што судија одговара само за свој рад, а не и за број предмета који стиже у суд, па је испуњеност норме, чак шта више, реалнији показатељ рада судије. Подносилац подсећа да је у периоду 2002 - 2008 укупан број предмета у Србији повећан са око 1.552.000 на око 2.396.000, односно за око 54%, а да се број судија није повећао, већ напротив смањио.

28. Резултати рада подносиоца не изазивају било какву сумњу која би била основ за обарање претпоставке да она/он испуњава критеријуме и мерила из наведене одлуке. Напротив. У погледу оспособљености - броја решених предмета, месечна „норма“ рачуната је, не према Мерилима за оцену минимума успешности, већ према оријентационим мерилима за оцену потребног броја судија („Службени гласник РС“ бр. 47 / 1998 и „Службени гласник РС“ број 61 од 18.7. 2006. године), **па је тако месечна „норма“ била 35, односно 30 предмета (зависно од године) у другостепеној грађанској материји. И поред тога, подносилац је завршавала 172,30% од такве месечне норме у 2006. години, 155,45% у 2007. години и 163,29% у 2008. години. У погледу стручности, подносилац је имала 0% укинutih одлука у 2006. години, 10%, односно 1 укинуту одлуку у 2007. години и 0% укинutih у 2008. години. У посматраном трогодишњем периоду 2006 – 2008. година, само је још троје судија имало исти резултат који је, иначе, најбољи резултат у другостепеном грађанском одељењу Окружног суда у Београду, у коме је радило 40 судија. У погледу достојности подносиоца, никада није био изнет ниједан разлог, а камо ли покренут поступак пред Великим персоналним већем. Подносилац указује да су његови квалитети високо вредновани и тиме што је добила од ОЕБСа награду за Личност године 2007. у области владавине права.**

29. Шта више, одредбом члана 17 Мерила, на чију примену упућује Одлука о утврђивању критеријума и мерила, одређено је да се сматра да судија успешно врши судијску дужност ако оствари коефицијент ажурности за 1/3 мањи, односно ако реши за 1/3 више предмета од минимума

¹ Тако код судија које месечно решавају исти број предмета, на пример 8, судија који прима у просеку 20 предмета годишње има коефицијент ажурности 7,6 док онај који прима 10 предмета има коефицијент ажурности 3,2. Проблем може да се јави и због „упросечавања“ месечног броја решених предмета код судија са дужим одсуствима (боловањима и слично), јер они могу решавати много већи број предмета када су егективно на послу, али када се тај број предмета упросечи на годишњем нивоу, њихов коефицијент ажурности је већи, па се стиче погрешан закључак о лошијим резултатима њиховог рада. Рецимо, судија који месечно прима 43 предмета, а решава 35 предмета, има годишњи коефицијент ажурности 3,01. Међутим, ако је 3 месеца био одсутан, његов коефицијент ажурности требало би да буде изражен само према ефективном броју радни месеци – 9 (што се иначе не чини), у складу са одредбом члана 40 став 2 Судског пословника. У том случају његов коефицијент ажурности износио би 2,1 – био би бољи и реалније би одражавао рад тог судије.

утврђеног члановима 3 - 14 ових Мерила или писаним рефератима обрађује спорна правна питања судске праксе о којима се расправља на седницама судија и стручним скуповима судија. Сматра се да судија нарочито успешно врши судијску дужност ако оствари коефицијент ажурности за 1/2 мањи, односно ако реши за 1/2 више предмета од минимума утврђеног члановима 3-14 ових Мерила. Дакле, подносилац је нарочито успешно вршила судијску дужност. У погледу осталих активности и стручних радова, подносилац упућује на своју пријаву на конкурс и биографију уз њу достављену који су код Високог савета судства

Доказ: Увид у извештаје о раду (које приложити).

30. У погледу застаревања (ПОПУЊАВАЈУ КРИВИЧАРИ).

31. У оспореној Одлуци се наводи да је ВСС ценио достојност судија на основу сазнања о понашању судија до којих је дошао путем прибављања извештаја од надлежних јавних тужилаштава за судије против којих је покренут кривични поступак или на основу података који су прибављени од Надзорног одбора и Великог персоналног већа Врховног суда Србије и да је цењена и основаност притужби странака на рад судија које су упућене председницима судова, председнику Врховног суда Србије, Министарству правде, Одбору за правосуђе и управу Народне скупштине и Високом савету судства. Међутим, из саме Одлуке се не види од кога су, који и када такви подаци прибављани, шта је конкретно утврђено у вези са достојношћу подносиоца, нити постоји траг о томе на основу чега и како се ценила основаност наводних притужби.

32. Осим наведеног, за оцену стручности и оспособљености подносиоца нису узете у обзир чињенице да _____

(објављени стручни и научни радови, научно-истраживачка делатност, рад са приправницима и сарадницима, статус председника одељења, поступање у специфичним предметима, у радним групама итд). **Радне групе, вредновање рада, реферати, остале активности у вези са послом**

33. Чланом 49. став 1. Закона о судијама је прописана обавеза Високог савета судства да прибави податке и мишљења о стручности, оспособљености и достојности кандидата. Ставом 2. истог члана је прописано да се за кандидате који долазе из судова обавезно прибавља мишљење седнице судија суда из којег кандидат потиче, као и мишљење седнице свих судија непосредно вишег суда. Истом одредбом је изричито прописано да кандидат има право увида у прибављена мишљења пре избора. Међутим, ВСС није прибавио мишљење о стручности, оспособљености и достојности ни за једног кандидата из реда судија изабраних по претходно важећим прописима, па ни за подносиоца.

Доказ: Увид у досије подносиоца, који затражити службеним путем од Високог савета судства

34. Пошто је подносилац то већ истакао/ла у свом обраћању ВСС по основу захтева за приступ информацијама од јавног значаја, добио/ла је изјашњење да је /Оним нереизабраним судијама које су то навеле, ВСС

је званично одговорио да је/ ВСС на седници од 01.09.2009. године донео закључак да се не тражи мишљење колегијума за кандидате који у време избора врше судијску функцију, са образложењем да се одредба члана 49. Закона о судијама примењује тек од 01.01.2010. године и да због тога није ни тражено мишљење колегијума. Међутим, овакав закључак ВСС је у директној супротности са одредбом члана 107. став 2 Закона о судијама којом је прописано да се одредбе чланова 43 – 54, па дакле и члана 49, примењују почев од дана конституисања ВСС, односно од 6. априла 2009. године. Из дописа ВСС јасно произилази да или је Савет конституисан 1.1.2010. године, у ком случају је потпуно нејасно који мистериозни орган или тело је спровело поступак реизбора судија, или ВСС, који је између осталог оцењивао стручност кандидата – судија, није био упознат са законом који је примењивао.

Доказ: Дописи Високог савета судства број: број 7-00-00101/2009-01 и број 7-00-00102/2009-01 од 19.1.2010. године и 7-00-0069/2010-01 од 28.1.2010. године (КО ЈЕ ДОБИО/ МОЖЕ СЕ КОРИСТИТИ И ТУЂИ).

35. Насупрот свему изложеном, Одлука не садржи ни једну од потребних и горе наведених чињеница, што указује на закључак да оне ни нису утврђиване. Због тога је основан закључак да чињенично стање није могло бити, нити је било, утврђено у потпуности и на правилан начин ни у односу на подносиоца. И да нема битних повреда поступка које оспорену одлуку чине неподобном за испитивање, а има их, те се она мора поништити, овакво стање ствари би онемогућавало Уставни суд да се сам бави чињеницама у сваком конкретном случају, па и у случају подносиоца. У поступку по жалби Уставни суд може испитивати само чињенично стање које је ВСС у својим записницима и поступку који је претходио доношењу одлуке утврдио у погледу подносиоца. Дакле, није могуће утврђивати било какве чињенице које нису биле предмет разматрања пре доношења побијане одлуке због тога што се Уставни суд у овом поступку бави искључиво законитошћу саме одлуке а не и другим питањима. Ово стога што би иначе Уставни суд поступао као првостепени орган. Шта више, у том случају би Уставни суд онда требало и да претходно утврди сва правила на која је указано у параграфу 23 ове жалбе, јер то није учинио ВСС, по којима би требало да поступа сваки судија извештач Уставног суда, односно сваки одбор Уставног суда. Тако би Уставни суд „употпуњавао“ критеријуме и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности сваког жалиоца, па и подносиоца, Уставни суд би спроводио поступак оцене испуњености тих критеријума, претходно утврђујући потребне чињенице и Уставни суд би доносио одлуку о престанку судијске функције, односно одлуку о реизбору подносиоца. Уставни суд би дакле био и првостепени и другостепени орган чиме би онда он направио низ повреда права подносиоца. Тиме би Уставни суд на недозвољен и недозвољив начин „преузео“ уставну надлежност другог државног органа и постао „пара“ Високи савет судства.

ПОВРЕДА МАТЕРИЈАЛНОГ ПРАВА

36. Пошто су учињене битне повреде поступка напред наведене и пошто је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, сасвим је јасно да материјално право (одредбе Закона о судијама) није ни могло бити правилно примењено, те је самим тим незаконита Одлука о престанку судијске дужности подносиоца жалбе, као једног од нереизабраних судија.

37. Чланом 100. став 4. Закона о судијама је прописано да се за судије које се налазе на судијској функцији и које су изабране по раније важећим прописима, првим избором сматра избор на дужност судије у складу са раније важећим законима. Судије који су изабране по ранијим прописима настављају функцију у судовима за које су изабране до 01.01.2010. године, као дана ступања на функцију судија изабраних у складу са новим Законом о судијама (члан 99. став 1. и чланом 103. став 3. Закона о судијама). Судијама које нису изабране у складу са новим Законом о судијама дужност престаје 01.01.2010. године, као даном ступања на функцију судија изабраних у складу са тим законом (члан 101. став 1. и чланом 100. став 3. Закона о судијама). Подносиоцу је на основу оспорене одлуке престала судијска дужност. Престанком судијске функције проузрокован је и основ за престанак права по основу рада и радног односа, у смислу одредаба члана 46. Закона о судијама („Службени гласник РС“, бр. 63/01, 42/02, 1/03, 27/03, 29/04, 35/04, 44/04, 61/05, 101/05 и 46/06) и члана 50. Закона о судовима („Службени гласник РС“, бр. 46/91, 60/91, 18/92 и 71/91), који су на основу члана 105. новог Закона о судијама били на снази у време доношења Одлуке закључно са 31.12.2009. године, као и члана 11. важећег Закона о судијама, који се примењује од 01.01.2010. године на основу члана 107. став 1. истог Закона.

ПОВРЕДА ПРАВА ГАРАНТОВАНИХ УСТАВОМ И ЕВРОПСКОМ КОНВЕНЦИЈОМ

38. Сталност судијске функције је основно начело владавине права. Уколико судије не би имале сигурност која произлази из сталности судијске функције, судије не би биле независне, а уколико нису независне тада је грађанима угрожено основно људско право, гарантовано и чланом 6 Европске конвенције, да им се суди, да се бране или да воде грађански поступак пред независним и непристрасним судијом. Иако је Уставом прокламована сталност судијске функције, с обзиром на спроведени поступак (ре)избора, данас у Србији нема ниједног нереизабраног, али ни (ре)изабраног судије који заиста верује да му је судијска функција стална. А таква увереност не чини судију независним и непристрасним. Напротив. Стога је и сваком грађанину угрожено право на правично суђење. И стога постоји и значајна вероватноћа да ће грађанима то право и бити повређено када суд буде одлучивао о његовим правима.

39. Стална судијска функција не може се прекидати после промене Устава, а поновни избор правдати аналогијом са изборима за органе законодавне и извршне власти, односно са потребом за провером изборне воље грађана, из које законодавна и извршна власт црпе свој легитимитет. Ово стога што носиоцима ове две гране власти, за разлику од судија, Устав не гарантује сталност функције и што се те власти конституишу по политичким мерилима, без посебних захтева да њени представници имају одређена својства, осим истоветности политичких уверења са грађанима, док се судска власт заснива на строгим професионалним критеријумима, првенствено на стручности, које су власна да процењују само законом одређена стручна тела, на основу законом прописаних разлога, у законом прописаним поступцима, за сваког судију појединачно, а не ни грађани, ни њихови политички представници, пошто они за то немају стручна знања. Судије у Републици Србији немају положај државних службеника, што је изричито и прописано одредбом члана 2 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/2005, 81/2005, 83/2005, 64/2007, 67/2007 и 116/2008). Судијска функција није политичка функција, нити је административна функција која се обавља ради заштите интереса државе и о којој надлежно тело одлучује на основу политичке воље или на основу сопствене дискреције. Управо због положаја судија у нашем правном систему, Устав, Закон о судијама и Закон о ВСС прописују правила о избору на судијску функцију и о престанку судијске функције, о телу које треба да одлучује у поступку који је уређен Уставом и законом, на основу унапред утврђених мерила и критеријума, уз поштовање члана 32 став 1 Устава и члана 6 Европске конвенције, у односу на сваког кандидата.

40. Решењем од 9. јула 2009. године Уставни суд није прихватио иницијативу Друштва судија за оцену уставности прекида сталности судијске функције и тиме није мериторно одлучио о овом питању. Ово стога што је суштина одлуке садржана у њеној изреци, а не у њеним разлозима. Иако су у међувремену поднети и предлози три овлашћена предлагача (Окружни судови у Шапцу, Прокупљу и Лесковцу) о том, али и о питању уставности члана 7 Уставног закона, које није било предмет иницијативе Друштва судија Србије, па ни било какве оцене Уставног суда, Уставни суд о тим предлозима ћути и не поступа по њима, супротно одредби члана 50 став 1 у вези са чланом 29 став 1 тачка 1 Закона о Уставном суду. А питање уставности прекида сталности судијске функције, односно питање реизбора, је претходно питање за читав поступак реизбора, па и за одлучивање о подносиочевој жалби, Тиме је Уставни суд на себе јасно преузео одговорност за све далекосежне последице које ће реизбор судија у Србији преузроковати. И то и овај и сваки следећи реизбор, пошто је таквим поступањем Уставни суд „оправдао“ реизбор приликом сваке промене Устава, па и другачије организације државних органа. Али, када је већ прекинута сталност судијске функције, и када Уставни суд и даље не врши своју Уставну дужност да поступи по захтеву овлашћеног предлагача и мериторно реши о предлогу, поступак (ре)избора требало је спровести на начин да се поштују остале законске одредбе и међународни стандарди и препоруке, а посебно Мишљења

Венецијанске комисије, која су три пута давана разним поводима (405/2006, 464/2007, 528/2009), као и стандарди исказани кроз праксу Европског суда за људска права, посебно у случају Олујић против Хрватске од 05.02.2009. године.

41. Одредбом члана 153. став 1. Устава ВСС је дефинисан као независан и самосталан орган који обезбеђује и гарантује независност и самосталност судова и судија. Овај орган није установљен као орган судске власти, која припада судовима, већ као орган судске управе. Имајући у виду да је основан Уставом, а ближе регулисан законом, те да доноси обавезујуће одлуке у поступку који има карактер судско-управно-организационог поступка, ВСС је тело које нужно треба да испуни услов „независног и непристрасног трибунала основаног законом“. У том смислу је опредељена и пракса Европског суда за људска права: *Benthel v. Netherlands /1985*; *Van de Hurk v. Netherlands/1994*; *Campbell and Fell v. UK/1984*; *Demicoli v. Malta, Olujić v. Hrvatska*.

42. За оцену да ли је ВСС, као трибунал, испунио услове који се тичу независности, од одлучног је значаја начин избора чланова, слобода од спољњег приступа и утицаја на његов рад и начин рада као појавни облик независности. У конкретном случају, ВСС није испунио ни један од тих услова.

43. Чланови "првог састава ВСС" нису бирани на начин како је прописано одредбама чл. 20 - 38. Закона о Високом савету судства, већ по посебном поступку који је за ову прилику прописан одредбама чл. 50 - 57. истог Закона, чиме је омогућен утицај политичке власти на избор чланова. Наведеним законским одредбама је „прескочен“ редован поступак избора судија за кандидате – чланове ВСС и онемогућено изражавање аутентичне воље судија, супротно европским вредностима на којима почива Држава Србија (члан 1. Устава).

44. Овлашћеном предлагачу кандидата за изборне чланове ВСС из реда судија - Високом савету правосуђа (у даљем тексту: ВСП) дато је дискреционо право да предложи било ког судију за кандидата. Поред тога, ВСП није био у пуном саставу када је предлагао кандидате за изборне чланове ВСС јер је недостајао један изборни члан. Најзад, супротно европским стандардима, чланови ВСП били су активни политичар – министар правде (као представник извршне власти), као и лица која нису представници судства: републички тужилац (чији статус суштински зависи од извршне власти) и представник адвокатуре.

45. Из наведеног произлази да судије - изборни чланови ВСС (пошто нису предложени од стране својих колега, нити на начин којим се обезбеђује најшира заступљеност судства), нису легитимни представници судства у смислу међународних стандарда: Препорука бр. Р (94)12 Комитета министара Савета Европе државама чланицама о независности, ефикасности и улози судија (начело 1ц); Мишљење бр. 1 Консултативног већа европских судија (параграф 45); Мишљење бр. 10 Консултативног већа европских судија (параграфи 8 - 10, 13, 18, 21, 23, 25 - 32); Европска повеља о закону за судије (параграф 1.3). Поред тога, члан ВСС из реда адвоката није предложен на начин којим се обезбеђује најшира

представљеност адвокатуре, прописан одредбом члана 36. Закона о ВСС, будући да га није предложила Скупштина, већ Управни одбор Адвокатске коморе Србије.

46. Иако свестан/свесна да су наведене околности из параграфа 38 - 45 у вези са оценом уставности закона, подносилац сматра да је важно указати и на њих. Такође, подносилац подсећа да је, поводом иницијативе Друштва судија, на седници одржаној дана 4. јуна 2009. године, решењем Уз-44/2009, Уставни суд покренуо поступак за оцену уставности одредбе члана 56 Закона о ВСС (која уређује статус изборних чланова ВСС из реда судија по престанку мандата, одређујући њихово „прекоредно напредовање“ у више судове) и њихове сагласности са потврђеним међународним уговором. Ово стога што је оценио да се основано поставља питање сагласности одредбе овог члана са Уставом утврђеним принципом једнакости грађана и забране дискриминације из члана 21 Устава, зајемченим правом на учешће у управљању јавним пословима и правом на рад из чланова 53 и 60 Устава, те са уставним одредбама о надлежности и положају Високог савета судства из чланова 147 став 4, 153 став 1 и 154 Устава, као и са начелом забране дискриминације из члана 14 Европске конвенције и чланом 1 Протокола 12 уз Европску конвенцију. Иако је на јавној седници одржаној 16.07.2009. године судија известилац предложио да се ова одредба прогласи неуставном, одлука Уставног суда није донета ни тог дана, нити до данас.

47. У погледу поступка и начина рада, ВСС чак није остварио ни утисак независности. Начин рада у коме су примењени тајни и унапред непрописани дискриминаторски критеријуми о адвокатској професији супружника подносиоца, резултати рада подносиоца без напомене о боловањима или о породилским одсуствима, као сметњи за (ре)избор и разлозима за престанак судијске функције подносиоца и изјаве појединих представника ВСС како пре, тако и након спроведеног избора, стварају и одржавају основану сумњу у независност и непристрасност ВСС. Између осталих, реч је о изјавама председнице ВСС Нате Месаровић, да ће бити "изненађења" приликом избора судија; Бошка Ристића да је као председник Одбора за правосуђе презентовао акта и сазнања до којих је дошао у вршењу те функције, а не у функцији члана ВСС и да је узимана у обзир и околност да ли су супружници судија које су конкурисале адвокати; министарке правде Снежане Маловић да су приликом избора коришћени подаци Безбедносно-информативне агенције и Министарства унутрашњих послова. За закључак да подаци БИА и МУП нису коришћени у поступку реизбора свих судија, па и подносиоца, нису доказ костатације повереника за информације да у документацији о раду Савета не постоји ниједан доказ који би потврдио сумње Друштва судија Србије да су у раду ВСС, противно Уставу и закону, обрађивани подаци о личности добијени од БИА, као и заштитника грађана да „БИА није, зарад поступка разрешења и избора судија, ни самоиницијативно нити по захтеву других органа, предузимала мере или вршила друге послове из своје надлежности, а посебно вршила послове безбедносне провере, нити је достављала податке, мишљења или друге врсте аката о кандидатима за судијске функције у поступку њиховог разрешења/избора“. Посебно стога што и заштитник

грађана изричито тврди да „он никада никоме није изјавио да у поступку избора судија нису коришћени подаци БИА“.

Доказ: 1) изјава Нате Месаровић у дневним новинама „Блиц“ од 6.12.2009. године

2) изјава Снежане Маловић од 30.12.2009. године у „Блицу“ и у вестима Б92

[http://www.b92.net/info/vesti/indeix.php?yyyy=2009&mm=12&dd=30\\$nav_category=11&nav_id=401293](http://www.b92.net/info/vesti/indeix.php?yyyy=2009&mm=12&dd=30$nav_category=11&nav_id=401293)

3) изјаве Бошка Ристића на Б92 у емисији „Утисак недеље“ од 27.12.2009. године

4) записник повереника за информације број 164-02-01/2010-06 од 10. фебруара 2010. године о извршеном надзору у Високом савету судства <http://www.poverenik.org.rs/index.php/sr/saopstenja/872-2010-02-16-11-23-10>

5) изјава заштитника грађана од 11. фебруара 2010. године листу „Данас“.

48. Конституисањем ВСС у непотпуном саставу и радом у таквом саставу, без јавности у расправљању и могућности било каквог учешћа подносиоца у поступку проглашеном за тајну, актима који су изазивали и јачали утисак о зависности и пристрасности ВСС, пропуштајући да донесе конкретне и образложене одлуке и о (ре)избору судија и престанку судијске функције, ВСС повредио је право на правично суђење из члана 36 Устава и члана 6 Европске конвенције. Ово стога што свако, па и подносилац, има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд - трибунал правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

49. Право на правично суђење подразумева и да се о нечијим правима и обавезама одлучи у разумном року. Неразуман рок је, како онај који је сувише дуг, тако и онај који је сувише кратак. Обрада пријава и процес (ре)избора су спроведени у неразумно кратком року, за нешто више од три месеца - од септембра до средине децембра 2009. године. Сама председница ВСС, на конференцији за штампу од 17.12.2009. године поводом објављивања имена (ре)изабраних судија, а и касније, навела је да је Савет за 400 радних сати савесно и темељно обрадио 5020 пријава. То значи да је сваком кандидату, за процену његових способности и квалитета и наводно поређење са другима, ВСС посветио 5 минута. За разлику од неразумно кратког рока у коме је спровео поступак одлучивања о (ре)избору судија, па и подносиоца, ВСС у неразумно дугом року није доставио појединачну одлуку подносиоцу о томе да му је престала судијска функција, иако је таква одлука морала да буде донета најкасније са одлуком о (ре)избору. Такво поступање изазива и одржава основану сумњу да је Високи савет судства заиста одлучивао на основу објективних мерила и критеријума, у правичном поступку.

50. Имајући у виду да је у поступку који је спроведен пред Високим саветом судства решавано, између осталог, о праву подносиоца на

учешће у управљању у јавним пословима (члан 53 Устава) и праву на рад (члан 60 Устава), **ПОРОДИЉСКО БОЛОВАЊЕ НАЋИ ЗАКОН И КОНВЕНЦИЈЕ** то је и због тога поступак у ком се о његовим правима решавало морао да буде спроведен у сагласности са одредбом члана 32 став 1 Устава и члана 6 Европске конвенције.

51. Право на рад, право на учешће у управљању јавним пословима, као и право на правично суђење спадају у корпус људских права зајемчених Уставом и општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законима, па се непосредно примењују, у складу са чланом 18 став 1 Устава. Законом се може прописати начин остваривања ових права (члан 18 став 2 и 3 Устава) само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права, водећи рачуна да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење (члан 18. Устава, члан 30. Универзалне декларације и члан 17. Европске конвенције, поред осталог наведеног).

52. Људска права зајемчена Уставом могу бити ограничена само законом, и то само ако ограничење допушта Устав, у сврхе ради којих га Устав допушта, у обиму неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи у демократском друштву и без задирања у суштину зајемченог права, с тим што се се њихов достигнути ниво не може смањивати, сагласно члану 20 Устава, при чему су сви државни органи, а нарочито судови, дужни да воде рачуна о суштини права које се ограничава, важности сврхе ограничења, природи и обиму ограничења, односу ограничења са сврхом ограничења и о томе да ли постоји начин да се сврха ограничења постигне мањим ограничењем права.

53. ВСС је, међутим, начином свога рада, ограничио наведена људска права подносиоца, а посебно право на правично суђење, преко мере дозвољене одредбама чл. 20. и 32. став 3. Устава и члана 6. став 1. Европске конвенције (види: Олујић против Хрватске). Поступајући на изложени начин, Високи савет судства није испоштовао ни минимум стандарда који су неопходни за примену одредбе члана 32 Устава и члана 6 став 1 Европске конвенције.

54. Оваквим начином рада ВСС подносиоцу је повређено право на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. и 148. став 2 Устава, члана 99. Закона о Уставном суду и члана 67. Закона о судијама којим се свакоме гарантује право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу, као и право на делотворан правни лек из члана 13. Европске конвенције.

55. Током 2009. године, а посебно током поступка (ре)избора, чланови по положају ВСС (председница Високог савета судства, министарка правде и председник Одбора за правосуђе Народне скупштине) јавно су

изјављивали да поштене и професионалне судије немају разлога да се боје реизбора. Након спроведеног (ре)избора високи званичници (председник републике, премијер, вицепремијер, министарка правде и остали) већ уврежено понављају констатације да је спроведеним (ре)избором прекинута веза између организованог криминала и правосуђа. Овако изреченим тврдњама у јавности је створена представа да је подносилац, као један од неизабраних судија, непоштен и непрофесионалан, шта више, у вези са организованим криминалом, при чему му, одлуком која не садржи такво образложење, није дата могућност да такву оцену побија. Тиме је подносиоцу повређено и право на достојанство из члана 23. став 1. Устава, који јемчи да је људско достојанство неприкосновено, те да су сви дужни да га поштују и штите. Право на људско достојанство, у вези је и са правом на правично суђење, јер подразумева да учесник у поступку, па и подносилац, не буде објекат, већ субјекат поступка, да има право на активно учешће у поступку, као и на контрадикторни поступак у коме има право на изјашњавање и на располагању једнака средства правне борбе, нарочито ако су у поступак укључене државне институције. Поштовање људског достојанства је темељ демократске правне државе.

56. Високи савет судства није испоштовао ни право на заштиту података о личности из члана 42. Устава, којим се у ставу 1. јемчи заштита података о личности, ставом 3. забрањује употреба тих података изван сврхе за коју су прикупљени у складу са законом, а ставом 4. прописује да свако има право да буде обавештен о прикупљеним подацима о својој личности. ВСС је у поступку [REDACTED] употребљавао податке о личности подносиоца, између осталог о његовом брачном статусу и занимању његовог супружника и, могуће, користио и податке БИА и МУП, који су се налазили у тужилачким списима и тамо били дати у друге сврхе, о чему је јавност обавештена изјавама у медијима министарке правде и члана ВСС Бошка Ристића. Међутим ВСС није обавестио подносиоца о испуњењу законских услова за прикупљање тих података у смислу члана 8. Закона о заштити података о личности („Службени гласник РС“, бр. 97/08 и 104/09) и о прикупљеним подацима, што је био дужан да учини на основу члана 15. Закона о заштити података о личности у вези са чланом 42. Устава. Осим тога ВСС није подносиоцу омогућио приступ документацији која је с тим у вези коришћена. На овај начин је подносиоцу повређено право на поштовање приватног и породичног живота из члана 8. Европске конвенције.

Доказ: 1. Захтев Високом савету судства од 30.12.2009. године
2. Допис Високог савета судства број: _____ од _____ 2010. године, достављен подносиоцу. (АКО ЈЕ ТРАЖЕНО)

57. У вези са наведеним стоји и повреда права на обавештеност из члана 51. став 2. Устава и слободе изражавања из члана 10. став 1.

Европске конвенције, којим је зајемчено да свако има право на приступ подацима који су у поседу државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења. Упркос томе што је подносилац захтевао да му се омогући приступ тој документацији, и упркос налогу повереника за информације од јавног значаја и заштиту података личности из решења од 9.2.2010. године, Високи савет судства му то није омогућио.

Доказ: 1) Допис ВСС број: _____ од _____
2010. године, достављен подносиоцу. (АКО ЈЕ ТРАЖЕНО)
2) Решење повереника за информације бр. 07-00-00112/2010-03 од 9.2.2010. године

ЗАХТЕВ УСТАВНОМ СУДУ:

УСВАЈА СЕ жалба подносиоца _____
и ПОНИШТАВА Одлука Високог савета судства број: 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године у ставу један изреке, у делу којим је подносиоцу престала судијска дужност са 31.12.2009. године.

НАЛАЖЕ СЕ Високом савету судства да одлучи о пријави подносиоца _____ коју је поднео/ла по огласу за избор судија у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник Републике Србије“, број 52/09) за избор за судију у _____

(НАВЕСТИ СУДОВЕ У КОЈЕ ЈЕ ПОДНОСИЛАЦ КОНКУРИСАО), тако што ће:

- спровести поступак у складу са одредбом члана 16. став 2. у вези са чл. 1, 32. и 33.. Устава, законом и одредбом члана 6. Европске конвенције,
- уздржати од аката и радњи којима се повређује људско достојанство подносиоца, право на поштовање приватног и породичног живота,
- омогућити подносиоцу да се упозна и изјасни о околностима и доказима из којих произилази евентуална сумња у његову стручност, оспособљеност и достојност, у складу са Одлуком о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова („Службени гласник Републике Србије“, број 49/09 од 02.07.2009. године) и Судским пословником важећим у време објављивања конкурса,
- омогућити подносиоцу да се изјасни о околностима и доказима на основу којих је Високи савет судства решавао о пријавама за све судије које су изабране за _____

(НАВЕСТИ НАЗИВЕ СУДОВА ЗА КОЈЕ ЈЕ ПОДНОСИЛАЦ КОНКУРИСАО),

- одлуку донети у пуном саставу, у складу са Уставом и законом,
- доставити подносицу одлуку о његовој пријави на конкурс са конкретним разлозима због којих је таква одлука донета и упутством о правном леку.

НАЛАЖЕ СЕ Високом савету судства да подносиоцу _____ омогући остваривање свих права по основу рада до окончања поступка из става 2. овог захтева.

* * * * *

Пошто би извршење Одлуке Високог савета судства: број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године проузроковало ненадокнадиву штету подносиоцу и пошто одлагање извршења није супротно јавном интересу, подносилац на основу члана 86. став 2. Закона о Уставном суду

п р е д л а ж е

да Уставни суд ОДЛОЖИ извршење Одлуке Високог савета судства број: 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године у делу којим је подносиоцу престала судијска дужност и НАЛОЖИ Високом савету судства да подносиоца _____ распореди на судијску функцију у суд који је преузео надлежност суда у коме је подносилац обављао судијску дужност, исте врсте и истог ранга, до окончања поступка из става 2. захтева жалбе Уставном суду.

да Уставни суд ОДЛОЖИ избор судија по огласу Високог савета судства од 19.02.2010. године објављеном у дневном листу „Политика“ и да ЗАБРАНИ Високом савету судства расписивање нових огласа за избор судија до окончања поступка из става 2. овог захтева.

У Београду, _____

Подносилац жалбе